

Waken Er uit!

Ik ga naar een meneer. Deze meneer is al negen jaar weduwnaar; erg zelfstandig, vroeger in de horeca gewerkt, genoeg mensenkennis opgedaan. Meneer wordt ziek.

Weet nog niet waar hij aan toe is. Een dochter, overbezorgd, heeft haar eigen werk.

Twee zoons wonen buiten de stad.

**"ERUIT!!
ER WORDT
NIET
GEBELD!!"**

een patient

De thuiszorg over de vloer. 's Morgens wassen, zó al vermoeiend; dan komt dochterlief en iemand van de VPTZ voor een gesprek. Alles is goed als ze maar vertrekken. Al dat gebemoei. Zo heeft hij gedacht.

Ik kom 's avonds

Ik zie meneer al vanuit mijn auto in huis rondlopen. Ik bel aan, maar meneer is doof. Ik ga naar binnen met de sleutel. Ik stel me voor en vertel wat ik kom doen. Meneer had de kater in zijn hand en zei rustig; 'Ga weg. Al die bemoeizucht.'

Ik vroeg of ik z'n dochter nog mocht bellen. Toen werd hij kwaad: "Eruit!! Er wordt niet gebeld!!"

Dus toen stond ik buiten, ging rustig in de auto zitten en moest toen erg lachen en dacht bij mezelf: "Zó lelijk ben ik toch niet om er zó door een man uitgestuurd te worden?" Hoe het hem verder is vergaan weet ik niet; ik heb niet meer bij hem gewaakt. Maar ik kon me goed in hem verplaatsen: denkt-ie 's avonds te kunnen doen wat-ie nog wilde, want overdag werd al voor hem gezorgd, komt er óók 's nachts nog weer iemand! Verplaats je daar maar eens in: dat een ànder alle dingen voor je regelt en uitmaakt, al is het nóg zo goed bedoeld.